

Loven omfatter ifølge *stk. 3*, ikke juridisk rådgivning, der ydes af virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed. Denne undtagelse skal ses i sammenhæng med at finansielle virksomheder allerede i dag er omfattet af god skik-regler i forbindelse med rådgivning. Disse god skik-regler gælder også for den del af rådgivningen, som måtte bestå i juridisk rådgivning. Desuden fører Finanstilsynet tilsyn med finansielle virksomheders overholdelse af reglerne.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvor lovens anvendelsesområde er beskrevet nærmere.

Til § 2

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* har karakter af en overordnet norm for god skik for juridisk rådgivning.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 2-7* indeholder en række grundlæggende regler om god skik for juridiske rådgivere og udfylder således den overordnede norm for god skik, som er angivet i *stk. 1*.

I *stk. 2* er således fastsat en bestemmelse om, at aftaler om juridisk rådgivning skal udarbejdes skriftligt. Ud over kravet om skriftlighed indebærer bestemmelsen desuden, at der skal indgås en rådgivningsaftale, før der ydes rådgivning. Justitsministeriet finder i den forbindelse, at det – når der på et tidspunkt måtte have dannet sig en branche for juridisk rådgivning – vil kunne være hensigtsmæssigt at udarbejde en standardaftale på området, som kan danne grundlag for aftaler om juridisk rådgivning. Sådanne standardaftaler kendes i dag inden for andre brancher, jf. f.eks. Almindelige betingelser for arbejder og leverancer i bygge- og anlægsvirksomhed (AB 92).

Stk. 3 indeholder regler om, at rådgiveren i aftalen skal oplyse, om vedkommende er ansvarsforsikret samt oplyse nærmere vedrørende forsikringens indhold. Ifølge *stk. 4* skal aftalen desuden indeholde en beskrivelse af rådgiverens uddannelsesmæssige baggrund, og efter *stk. 5* skal rådgiveren give en række oplysninger vedrørende beregning af prisen for opgaven.

Endvidere indeholder *stk. 6* bestemmelser om rådgiverens behandling af betroede midler fra kunden.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 7* må en rådgiver ikke yde rådgivning i en sag i tilfælde, hvor rådgiveren selv eller dennes nærstående har en særlig personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald. Det samme gælder i tilfælde, hvor rådgiveren eller dennes nærstående samtidig rådgiver eller tidligere i samme sag har rådgivet andre, der har en sådan interesse.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at en kunde ikke modtager rådgivning fra en rådgiver i tilfælde, hvor der foreligger interessekonflikter (eller en nærliggende risiko herfor), som vil kunne påvirke rådgivningen.

Stk. 8 indeholder en bemyndigelse til, at justitsministeren efter forhandling med ministeren for familie- og forbrugeranliggender fastsætter yderligere regler om god skik for juridisk rådgivning.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvor reglerne om god skik for juridisk rådgivning er behandlet nærmere.

Til § 3

Bestemmelsen tillægger Forbrugerombudsmanden kompetence til at føre tilsyn med lovens overholdelse. Tilsynet skal føres efter markedsføringslovens regler, hvilket bl.a. indebærer, at Forbrugerombudsmanden kan nedlægge foreløbige forbud og meddele påbud samt anmode om tiltalerejsning for overtrædelse af straffelagte bestemmelser og udføre tiltalen ved Sø- og Handelsretten.

Der henvises til afsnit 4.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Bestemmelsen i *stk. 1* indeholder hjemmel til at straffe overtrædelse af loven samt forskrifter udstedt i medfør af loven med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* indeholder hjemmel til at pålægge selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Endvidere vil retten til at drive virksomhed med juridisk rådgivning – når særlige omstændigheder taler derfor – ved dom for strafbart forhold kunne frakendes, såfremt det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen, jf. straffelovens § 79, *stk. 2*. I vurderingen af, om der skal ske rettigheidsfrakendelse, vil bl.a. indgå grovheden af det straffbare forhold, ligesom det kan tillægges betydning, om der er tale om en førstegangsovertrædelse eller om rådgiveren tidligere måtte være dømt for tilsvarende lovovertrædelser, jf. herved afsnit 4.3.10. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det fremgår af retsplejelovens § 120, *stk. 1*, at personer, der ikke har fået beskikkelse som advokat, og personer, der er udelukket fra at udøve advokatvirksomhed, eller hvis ret hertil er ophørt i medfør af denne lov, ikke må betegne sig som advokat eller benytte en anden betegnelse, der er egnet til forveksling her-